

Thesis Title Effects of the Cognitive Adjustment Program on Parental Attitudes
Toward Child Rearing and Potential for Child Physical Abuse

Author Miss Nantaga Sawasdipanich

Degree Doctor of Philosophy (Nursing)

Thesis Advisory Committee

Professor Emerita Dr. Wichit	Srisuphan	Chairperson
Assistant Professor Dr. Jarassri	Yenbut	Member
Associate Professor Dr. Sujitra	Tiansawad	Member
Associate Professor Dr. Janice C.	Humphreys	Member

ABSTRACT

Child physical abuse is recognized as a major public health problem for children and tends to be more pervasive. This problem occurs across the age of children ranging from infancy to adolescence resulting in a wide array of physical, psychological, behavioral, and social health consequences. Parental cognitive adjustment particularly attitudes toward child rearing may be the fruitful strategy for parents to change their child rearing and reduce the potential for child physical abuse. The purpose of this two groups pretest-posttest experimental study was to examine the effects of the cognitive adjustment program on parental attitudes toward child rearing and potential for child physical abuse.

The sample included 116 mothers, fathers, or primary caregivers of 1-6 year old children attending child care centers organized by local government organizations, Muang district, Rayong province. Child care centers were randomly allocated to either the experimental or the control groups. The experimental group attended the cognitive adjustment program which was developed by the researcher based on the Milner's Social Information Processing Model of Child Physical Abuse while the control group received usual services. Instruments consisted of the Adult-Adolescent Parenting Inventory-2 Form B and the Child Abuse Potential Inventory and they were tested for psychometric properties with the reliability of 0.80 and 0.90 respectively. Data were analyzed using descriptive statistics, paired t-test, and ANCOVA.

Results showed that at the 16 weeks after entering the program, the experimental group had statistically significant better parental attitudes toward child rearing and lower potential for child physical abuse than before entering the program ($p < .001$ and $p < .05$ respectively). When compared between the two groups after the intervention, the experimental group had statistically significant better parental attitudes toward child rearing ($p < .001$) but no significant difference in potential for child physical abuse.

The results of this study revealed that the cognitive adjustment program was effective in altering parental attitudes toward child rearing. It is recommended that nurses and other health care personnel integrate the program into the child and family care in order to change parental attitudes toward child rearing. The program should be modified to be more intensive and further examined for its effect on potential for child physical abuse.

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ ผลของ โปรแกรมการปรับกระบวนการคิดรู้ต่อทัศนคติในการเลี้ยงดูบุตรและ
แนวโน้มนในการทารุณกรรมร่างกายเด็กของบิดามารดา

ผู้เขียน นางสาวนันทกา สวัสดิพานิช

ปริญญา พยาบาลศาสตรดุษฎีบัณฑิต

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร. วิจิตร ศรีสุพรรณ	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จรัสศรี	เขียนบุตร กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร. สุจิตรา	เทียนสวัสดิ์ กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร. เจริญ ชี	อัมพรีย์ กรรมการ

บทคัดย่อ

การทารุณกรรมร่างกายเด็กเป็นปัญหาทางสาธารณสุขที่สำคัญ ของเด็ก ซึ่ง นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น ปัญหานี้สามารถเกิดขึ้นได้กับเด็กทุกวัยตั้งแต่ วัยทารกจนถึงวัยรุ่น ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ ของเด็ก ทั้งด้านร่างกาย จิตใจอารมณ์ สังคม และพฤติกรรม การปรับกระบวนการคิดรู้ ของบิดามารดา โดยเฉพาะทัศนคติในการเลี้ยงดูบุตรเป็นกลยุทธ์หนึ่งที่สามารถทำให้บิดามารดาปรับเปลี่ยนการเลี้ยงดูเด็กและลดแนวโน้มนในการทารุณกรรมร่างกายเด็กการศึกษาเชิงทดลองแบบ 2 กลุ่มวัดก่อน-หลังนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของ โปรแกรมการปรับกระบวนการคิดรู้ต่อทัศนคติในการเลี้ยงดูบุตรและแนวโน้มนในการทารุณกรรมร่างกายเด็กของบิดามารดาหรือผู้ดูแลหลัก โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างมารดาหรือบิดา หรือผู้ดูแลหลักของเด็กอายุระหว่าง 1-6 ปี จำนวน 116 ราย ที่เด็กเข้ารับการดูแล ณ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอเมือง จังหวัดระยอง ใช้วิธีการสุ่มศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองเข้าร่วมโปรแกรมการปรับกระบวนการคิดรู้ซึ่งผู้วิจัยสร้างตามแนวคิดกระบวนการคิดรู้ทางสังคมในการกระทำทารุณกรรมร่างกายเด็กของมิลเนอร์ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการดูแลตามปกติ เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลประกอบด้วยแบบวัดการเป็นบิดามารดาสำหรับวัยผู้ใหญ่และวัยรุ่นชุดที่ 2 แบบบี และแบบประเมินแนวโน้มนในการทารุณกรรมร่างกายเด็ก ซึ่งได้ผ่านการทดสอบ

คุณภาพมีค่าความเชื่อมั่น 0.80 และ 0.90 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ เชิงพรรณนา การทดสอบทีคู่ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม

ผลการวิจัยพบว่าภายหลังเข้าร่วมโปรแกรม 16 สัปดาห์ กลุ่มทดลองมีทัศนคติในการเลี้ยงดูบุตร ดีกว่าและมีแนวโน้มในการทารุณกรรมร่างกายเด็กน้อยกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$ และ $p < .05$ ตามลำดับ) เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสองกลุ่มภายหลังการทดลอง พบว่ากลุ่มทดลองมีทัศนคติในการเลี้ยงดูบุตรดีของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) แต่แนวโน้มในการทารุณกรรมร่างกายเด็กไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัยแสดงว่าโปรแกรมการปรับกระบวนการคิดรู้มีประสิทธิภาพในการปรับเปลี่ยนทัศนคติในการเลี้ยงดูบุตร ผู้วิจัยเสนอแนะให้พยาบาลและบุคลากรทางสุขภาพอื่นผสมผสานโปรแกรมนี้ในการดูแลเด็กและครอบครัวเพื่อปรับเปลี่ยนทัศนคติของบิดามารดาในการเลี้ยงดูบุตร และควรพิจารณาปรับโปรแกรมให้มีความเข้มข้นยิ่งขึ้นเพื่อตรวจสอบผลของโปรแกรมต่อแนวโน้มการทารุณกรรมร่างกายเด็กต่อไป